

נורית פיינשטיין

אתמול, אחרי הלוויה של ערן, ניגשתי לגלי, אמא שלו, ואמרתי לה שאני מרגישה תחושת כשלון, שבמבחן התוצאה לא הצלחנו להביא לסיום המלחמה ולהציל את הילד שלה ועוד הרבה ילדים אחרים ממוות. עוד אמרתי לה, שאנחנו מתכוונים לדבוק בתוכניתנו מבעוד מועד ולנסוע בשבת לכיכר החטופים ולאיש את אוהל התנועה הקיבוצית.

גלי, שלא היתה אמא אקטיבית כמוה במחוזותינו במאבקה נגד המלחמה, ואיתה תמיד-תמיד גם נעמה, אמרה לי: "סעו!" וביקשה שאחזיק בהפגנה שלט שכתוב עליו "די למלחמה!". הבטחתי לקיים.

החלטתי להפוך את זה למשימה קיבוצית וקיוויתי להשיג בדוכני הכיכר שלטים מתאימים לכולם (כמה עשרות!). אז קיוויתי...

בדוכן של מטה החטופים לא היו שלטים כאלה, כי, לדבריהם, הם מקפידים להישאר ממלכתיים (כאילו שהשאיפה לסיום המלחמה סותרת את זה...), באוהל של נחל עוז נרתמו לעזור לי ולקחו אותי לחדר המשפחות בבית אריאלה, אך שם הצלחתי למצוא רק חמישה-שישה שלטים... כמה טושים שחורים.

אבל כנראה שכשכוונותיך טובות, היקום מסייע... וכך בשיטוטי בכיכר מצאתי באיזו ערמת גרוטאות ושלטים ישנים כמה בריסטולים צהובים משובחים ופתחנו סדנת יצירה מאולתרת, שבה כל אחד מאנשינו יצר את השלט שלו. ביחד צילמנו מייצג משותף.

על השלט שלי, (שנתתי לאיל להחזיק גבוה), כתבתי: "שערן שלנו יהיה החלל האחרון! די !!!"

הלוואי שגם בכך היקום יסייע...

